

Floarea-soarelui și macul

George Coșbuc

Se-ntrebau, vorbind odată
Două flori pe șes:
- „Vecinic stai îngândurată,
Roșie și mândră floare!
ce-ai pe suflet de te doare,
Și suspini ades?”

- „Stau așa! Mi-e dus și gândul
Și mi-e somn mereu.
Dar tu capul tău plecându-l,
Pentru ce ești tot trudită?”
- „Cum n-aș fi, căci nedormită
Sunt în veci și eu

Când amurgu-n văi se-ngână,
Vine din apus
Un flăcău; mă ia de mână,
Dă din cap și semn îmi face,
Tac și eu că și el tace
Și zburăm în sus.

Peste mări, eu nu știu unde,
Peste munți cu flori.
Nu-l întreb, că nu-mi răspunde,
Și zburând prin lume moartă,
El mă lasă-n rai la poartă
Strajă până-n zori!”

Tristă zise cealaltă:
- „Lungă cale ai!
Floare galbenă și naltă
Și cu-așa de mândru nume.
Ce vezi tu pe ceea-lume,
Strajă până stai?”

- „Ce să văd! Deschide cerul
Măndrele lui porți,
Și-mpăratul vine, Lerul,
Iar cu el, în haină albă,
Vin purtând cununi de nalbă
Suflete de morți.

Și e cald și e lumină,

Și-ori pe unde treci,
Valea de copii e plină,
Prinși de mâni își joacă jocul,
Iar de cântec plin e locul,
Plin de flori în veci.

Dar de ce suspini tu oare?”
Zise ea apoi
Către cealaltă floare.
- „Și de ce m-ascuți mirată?”
A răspuns, pornind deodată,
Cea cu roșii foi:

- „Ah, suspin că tot ca tine
Strajă stau și eu!
Din apus un tânăr vine
Tot așa, când amurgește;
Nu-i vorbesc, că nu-mi vorbește,
Și zburăm mereu.

Și mi-e ciudă cum se poate
Noptile s-alerg.
Uite, ziua, știu de toate;
Seara însă plec uitucă:
Nu știu unde-o să mă ducă.
Știu numai că merg.

Stau la poartă-ntunecată
Și-ntr-un loc cumplit:
Nu văd soare niciodată,
Numai neguri și furtună,
Și prin nori un colț de lună
Mort și-ngălbenit.

Și vin suflete-amărâte;
Ochii lor, izvor:
Udă haine mohorâte,
Udă pietrele pe cale,
Și pornesc ca râu la vale
Lacrimile lor.

Ah, și-n chinul lor cel mare
Ei, pe piept, icnind,
Pumnii-i strâng așa de tare
Că-și pătrund prin carne pieptul
Și sub coaste ei de-a dreptul
Inima și-o prind.”

- „Amândou-avem o soartă”,
Suspinând vorbi
Floarea care-n pururi poartă
Ochii dornici după soare:
- „Dar voinicul tânăr oare
Cine poate fi?

Din apus mereu săracul,
Vine blând și bun.”
- „Nu-l cunosc”, răspunse macul.
Dar pe când vorbeau cuvântul,
Se opri-ntre sălcii vântul
Și-asculta ce-și spun.

A zâmbit și-apoi cu jale
Șuierând s-a dus
Trist pe lângă râu la vale.
O să vie dânsul iară
Pe la flori în fapt de seară,
Singur, din apus!